

тълъ ореолъ надъ светци. Думитѣ на началника още не бѣха заглѣхнали въ самотната мѣстность, когато отново се понесоха върху тайнственитѣ криле на полусънието. Ето, вижда се хубаво кичесто дърво, клонкитѣ му се полюляватъ, а когато ротата дойде до него, оказа се, че това е кривъ телеграфенъ стълбъ. Разтварямъ широко зеницитѣ си и искамъ да не се мамя. Това е широкъ планински масивъ и скоро ще навлѣземъ въ дълго и дълбоко дефиле, едро набраздена преграда. Въ сжщность, колоната мина покрай незначителенъ дървенъ стоборъ.

Най-после, изглежда, че краятъ дойде. Ни въ това, ни въ онова време, къмъ дванадесетъ и половина часа презъ нощта ротниятъ тържествено изкомандува — Стой-и!

Спрѣхме. Бѣхме нѣкъде западно отъ Шипъ. Хубавото поле, всрѣдъ което бѣхме, трѣбва да е обърнато на югъ, защото още лжчеизпускаше топлина. Огромно кичесто дърво, на което прошарената сѣнка върху земята изглеждаше като чуденъ килимъ, бѣше разперило клони, готово да ни пригърне и приспи.

Храната и тукъ не бѣше пристигнала, но толкова по-добре. Не искахме да губимъ време за ядене. Ротниятъ разбираше всичко това. Този добъръ воякъ, който съ право, отъ долень чинъ, за отличия презъ Балканската война е билъ произведенъ офицеръ, не загуби